

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/92/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6418201417
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6418201417.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Martina Štubniaka a sudcov JUDr. Petra Kvieta a JUDr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcov 1/ S. F., narodená XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. vrch XXXX/X, XXX XX A. W., 2/ P. F., narodený XX. XX. XXXX, trvale bytom XXXX/X, 1226/5, W.A. W., 3/ N. F., narodená XX XX. XXXX, trvale bytom F. sekvojou XX, XXX XX A. W., 4/ U. F., narodený XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. vrch XXXX/X, XXX XX A. W., všetci žalobcovia právne zastúpení JUDr. Stanislavom Jakubčíkom, advokátom, so sídlom Trenčianska 57, 821 09 Bratislava, proti žalovanému U. P., narodenému XX. XX. XXXX, trvale bytom XXX XX N. XXX, právne zastúpenému JUDr. Jánom Reptišom, advokátom, so sídlom Námestie Matice Slovenskej 4, 965 01 Žiar nad Hronom, o určenie neplatnosti právnych úkonov, o odvolaní žalobcov 1/ až 4/ proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 25C/4/2018-173 z 21. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovia 1/ až 4/ sú **p o v i n n í** spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobcov zamietol (I. výrok). Žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcom 1/ až 4/ v rozsahu 100 % (II. výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že pôvodný žalobca, nebohý D. F. (ďalej len „pôvodný žalobca“) sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke uzavretej medzi ním ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom dňa 27. 02. 2012 (ďalej len „zmluva o pôžičke“), ako i určenia neplatnosti vyhlásenia o uznaní dlhu zo dňa 05. 08. 2013 (ďalej len „uznanie dlhu“). V žalobe uviedol, že v roku 2008 si ako fyzická osoba požičal od žalovaného sumu 300.000,- Sk a v septembri 2008 sumu 450.000,- Sk, čo v prepočte predstavuje spolu sumu 25.000,- Eur. Dohodli sa na bezúročnej pôžičke so splatením pôžičky v neskoršom období. Žalovaný mal od začiatku roku 2012 naliehať na vrátenie dlžnej čiastky. Po vzájomnej dohode sa pôvodný žalobca dňa 27. 02. 2012 v čase medzi 11:00 hod. až 12:00 hod. dostavil do podnikateľských priestorov žalovaného na benzínovú pumpu „Slovnaft“ v Ladomerskej Vieske, kde sa nechal doviesť svojim synovcom P. F.. V tom čase bol pod vplyvom alkoholu, mal oslabenú vôľovú a rozpoznávaciu schopnosť a pod takýmto vplyvom vypísal a podpísal predtlačенú listinu, pričom s odstupom času nevedel čo presne vypísal a podpísal, pretože existuje len jeden exemplár tejto listiny, ktorý má údajne k dispozícii iba žalovaný. Rovnako sa obdobná situácia odohrala aj dňa 05. 08. 2013, kedy toho dňa pôvodný žalobca vypísal a podpísal uznanie dlhu. Taktiež tvrdil, že medzi ním a žalovaným je spor o vrátenie dlhu, ktorý uznáva len do výšky 25.000,- Eur. Poukázal na to, že žalovaný v postavení

žalobcu sa viackrát domáhal zaplata sumy 175.000,- Eur, ktoré konania pod sp. zn. 19C/15/2017 a 5C/36/2017 boli zastavené z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku. Zároveň poukázal aj na to, že dňa 28. 10. 2017 bolo vyšetrotateľom OKP OR PZ Žiar nad Hronom voči nemu, jeho manželke a jeho deťom vznesené obvinenie pre zločin poškodzovania veriteľa. Bol toho názoru, že uzatvorenie zmluvy o pôžičke a uznanie dlhu naznačovali danosť tiesne, čo odôvodnil tým, že nebol schopný splniť svoj záväzok voči žalovanému, pričom právny úkon nebol urobený slobodne, keďže jeho vôľa bola v čase podpísania predmetných zmlúv, resp. listín ovplyvnená alkoholom a bezprávnymi vyhrážkami zo strany žalovaného ako aj reálnym strachom o seba a o rodinných príslušníkov.

3. Počas konania pred prvoinštančným súdom pôvodný žalobca zomrel. Okresný súd preto uznesením č. k. 25C/4/2018-150 zo dňa 13. 01. 2020 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami pôvodného žalobcu a to so žalobcami 1/ až 4/ ako zákonnými dedičmi, ktorí do konania vstúpili na jeho miesto, čo oznámili svojim podaním súdu dňa 28. 01. 2020.

4. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 137 písm. c) a d) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 2 ods. 1, § 34, § 37 ods. 1, § 39, § 657, § 658 ods. 1, § 558 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Konštatoval, že ustanovenie § 137 písm. c) a d) CSP rozlišuje klasickú určovaciu žalobu podľa písmena c) a žalobu o určenie inej právnej skutočnosti podľa písm. d). Záujmom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a mŕňajú sa účelu určovacej žaloby. Prvoinštančný súd dospel k záveru, že pri uzatváraní zmluvy o pôžičke žalovaný ako veriteľ nevystupoval pri jej poskytnutí pôvodnému žalobcovi v rámci svojej podnikateľskej činnosti ako dodávateľ a veriteľ v zmysle definície podľa OZ alebo zákona o spotrebiteľských úveroch a preto zmluva o pôžičke nespadá pod režim zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. Konštatoval, že žaloba o určenie neplatnosti „kúpnej zmluvy“ (správne malo byť zmluvy o pôžičke) a o určenie neplatnosti vyhlásenia dlžníka o uznaní dlhu je žalobou o určenie právnej skutočnosti, ktorá v zmysle § 137 písm. d) CSP je prípustná iba za predpokladu, že takáto žaloba vyplýva z osobitného právneho predpisu, najmä z hmotného práva, pričom takýmto predpisom nie je ustanovenie § 39 OZ. Zmluva alebo iné právne úkony, ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami podľa § 2 ods. 1 OZ. Vychádzajúc potom z právneho záveru o procesnej neprípustnosti podanej žaloby smerujúcej k určeniu právnej skutočnosti okresný súd žalobu zamietol bez toho, aby sa zaoberal meritom veci. Nakoľko žalobu zamietol z dôvodu jej procesnej neprípustnosti, nedoplnil dokazovanie požadované právnym zástupcov žalobcov. Vo vzťahu k návrhu na vypočutie žalobcov 1/ až 4/ uviedol, že títo boli na termín pojednávania riadne predvolaní, pričom pojednávania sa bez ospravedlnenia nezúčastnili a ani nežiadali pojednávanie z vážnych dôvodov odročiť.

5. O trovách konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, v zmysle ktorých priznal žalovanému proti žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

6. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli odvolaním v zákonnej lehote žalobcovia 1/ až 4/ (ďalej tiež aj „odvolatelia“). Navrhli, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a priznal im náhradu trov odvolacieho konania.

7. Žalobcovia v podanom odvolaní uviedli, že odvolanie podávajú proti celému rozsudku, a to z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. Vytýkali súdu prvej inštancie, že mal vykonať navrhované dôkazy a zistiť skutkový stav veci, keďže bez toho rozhodol predčasne. Tým im odoprel možnosť súdneho prieskumu neplatnosti spornej zmluvy o pôžičke a uznania dlhu. V tomto smere poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/31/2013 zo dňa 31. 03. 2014. Boli toho názoru, že okolnosti uzatvorenia zmluvy o pôžičke a uznanie dlhu naznačovali danosť tiesne, čo odôvodnili tým, že pôvodný žalobca nebol schopný splniť svoj záväzok voči žalovanému, právny úkon nebol urobený slobodne a vážne, pretože jeho vôľa v čase podpísania predmetných zmlúv resp. listín bola ovplyvnená jeho duševným stavom, alkoholom, bezprávnymi vyhrážkami zo strany žalovaného a reálnym strachom pôvodného žalobcu o seba ako aj o jeho rodinných príslušníkov. Podľa názoru odvolateľov súd prvej inštancie nesprávne posúdil naliehavosť právneho záujmu. Mali za to, že je daný a dostatočne preukázaný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy. Výlučne súd v civilnom konaní môže posúdiť platnosť resp. neplatnosť právnych úkonov resp. zmluvného vzťahu a nie orgány

činné v trestnom konaní. V tomto smere poukázali na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/22/2019 zo dňa 20. 02. 2019, ktorým súd rozhodol o prerušení konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 23C/14/2018, v ktorom sa žalovaný voči pôvodnému žalobcovi domáha zaplata sumy 175.000,- Eur a ktoré konanie bolo prerušené do právoplatného skončenia konania v tejto veci. Uviedli, že určovací žaloba má poslúžiť praktickým potrebám života, pričom pôvodný žalobca sa domáhal určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke a uznania dlhu. Ak by prvoinštančný súd určil neplatnosť zmluvy o pôžičke a uznania dlhu, nárok žalovaného uplatňovaný v konaní pod sp. zn. 23C/14/2018 by stratil význam lebo jeho nároky by boli premlčané.

8. Odvolatelia nesúhlasili ani s výrokom o trovách konania. Poukázali na to, že ich právny zástupca na pojednávaní dňa 21. 08. 2020 apeloval, aby v prípade zamietnutia žaloby okresný súd aplikoval ustanovenie § 257 CSP. Poukázali na to, že pôvodný žalobca podal žalobu o určenie neplatnosti dňa 23. 02. 2018 a následne žalovaný dňa 19. 10. 2018 teda osem mesiacov potom podal žalobu ako zbytočný súdny spor, ktorý je vedený pod sp. zn. 23C/14/2018. V závere svojho odvolania vytýkali nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie rozhodnutia ako aj jeho arbitrárnosť.

9. K podanému odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a zároveň mu priznal náhradu trov odvolacieho konania. Poukázal na to, že uznanie dlhu bolo robené z dôvodu, aby nedošlo k premlčaniu predmetného nároku. Návrhy žalobcov na vykonanie dôkazov označil za neopodstatnené.

10. Žalobcovia sa k vyjadreniu žalovaného v rámci odvolacej repliky nevyjadrili.

11. Na základe odvolania žalobcov krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny.

12. Podľa ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Podľa ust. § 137 písm. d) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu.

15. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je jasné a zrozumiteľné a logickým spôsobom sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami a teda spĺňa zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

16. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a následne prijal správny právny záver, ak žalobu z procesných dôvodov zamietol. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne.

17. Okresný súd v prejednávanej veci v zmysle ustanovenia § 137 písm. d) CSP zamietol žalobu o určenie, že zmluva o pôžičke a uznanie dlhu sú neplatnými právnymi úkonmi, nakoľko určenie takejto skutočnosti musí vyplývať z osobitného právneho predpisu. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa plne stotožňuje aj odvolací súd. Určenie neplatnosti právneho úkonu je podľa platnej právnej úpravy procesného práva obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku možné len za splnenia zákonnej podmienky, že tak ustanovuje osobitný predpis. Civilný sporový poriadok pripúšťa žalobu na určenie právnych skutočností iba ak to vyplýva z právneho predpisu, a to najmä z hmotného práva.

18. V zmysle vyššie citovaného ustanovenia § 137 písm. d) CSP sa žalobcovia 1/ až 4/ nemohli úspešne domáhať určenia neplatnosti zmluvy o pôžičke, ako aj určenia neplatnosti uznania dlhu, nakoľko zo žiadneho hmotnoprávneho predpisu táto možnosť t. j. určenie neplatnosti zmluvy o pôžičke ako aj určenie neplatnosti uznania dlhu nevyplýva. Okresný súd správne konštatoval, že takýmto osobitným ustanovením nie je § 39 OZ. Existujú prípady, kedy osobitný predpis pripúšťa žaloby na určenie právnej skutočnosti, ktorou je (aj) neplatnosť právneho úkonu. Takýmto žalobami sú napríklad žaloba o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru (§ 77 zákona č. 311/2001 Z. z. - Zákonník práce), žaloba nájomcu na určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu (§ 711 ods. 6 OZ) alebo žaloba o určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (§ 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov).

19. V danom prípade sa mal pôvodný žalobca resp. následne žalobcovia 1/ až 4/ ako jeho právni nástupcovia domáhať určenia (ne)existencie samotného záväzku zo zmluvy o pôžičke a uznania dlhu a preto mali podať žalobu podľa ustanovenia § 137 ods. 1 písm. c) CSP o určenie, či tu právo je alebo nie je. V prípade takto podanej žaloby by sa ako predbežná otázka riešila (ne)platnosť zmluvy o pôžičke, ako aj (ne)platnosť uznania dlhu a zároveň by takýmto rozhodnutím vo veci samej došlo aj k odstráneniu spornosti existencie žalobcami napádaného práva žalovaného. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe nie je daný, ak by požadované určenie viedlo len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Určovacia žaloba je tak nepripustná vtedy, ak rozhodnutie o merite sporu by predstavovalo len rozhodnutie o predbežnej otázke podstatnej pre rozhodnutie iného súdneho sporu.

20. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní poukazovali na voči nim vedené trestné konanie, ani takáto skutočnosť nie je dôvodom, aby súd meritórne rozhodoval o platnosti, či neplatnosti zmluvy o pôžičke, resp. uznania dlhu. Posudzovanie predbežných otázok v trestnom konaní totiž upravuje ust. § 7 ods. 1 až 3 Trestného poriadku a z týchto ustanovení nevyplýva, že by orgány činné v trestnom konaní (resp. súd v trestnom konaní) nemohli samostatne vyhodnotiť otázku neplatnosti žalobcami označených právnych úkonov. Inými slovami, v rámci trestného konania si príslušný orgán môže otázku neplatnosti uvedených právnych úkonov vyriešiť sám bez toho, aby o tom muselo existovať súdne rozhodnutie.

21. Nebol dôvodným ani odkaz žalobcov na rozhodnutie odvolacieho súdu sp. zn. 15Co/22/2019, pretože v rozhodnutí bolo riešené iba to, či je dôvod na prerušenie súvisiaceho konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 23C/14/2018. Odvolací súd v predmetnom uznesení nijako neriešil (ani nemohol riešiť) dôvodnosť žaloby v tomto spore sp. zn. 25C/4/2018, iba sa stotožnil s prerušením konania sp. zn. 23C/14/2018 v záujme toho, aby nenastal z hľadiska výsledkov oboch konaní disproporčný vzťah. A pritom zdôraznil, že nemôže prikázať súdu prvej inštancie ako má rozhodnúť (viď 11. odsek predmetného uznesenia). Čiže žalobcami označené rozhodnutie nemá žiaden vplyv na správnosť rozhodnutia v tomto spore.

22. Z uvedených dôvodov musel odvolací súd uzavrieť, že žalobca, resp. následne po ňom aktuálni žalobcovia zvolili na svoju ochranu nevhodnú žalobu o určenie právnej skutočnosti podľa ust. § 137 písm. d) CSP, hoci žiaden osobitný predpis ich na podanie takejto žaloby neoprávňoval. Žalobcovia mali požadovať určenie existencie, resp. neexistencie konkrétneho práva ako to určuje ust. § 137 písm. c) CSP, lebo len tak by bolo možné odstrániť ich právnu neistotu. Pôvodný žalobca totiž sám v žalobe uviedol, že jeho dlh voči žalovanému predstavuje 25.000,- Eur, naproti tomu žalovaný vymáha v konaní sp. zn. 23C/14/2018 čiastku 175.000,- Eur a teda prípadné určenie neplatnosti či už zmluvy o pôžičke alebo uznania dlhu by nijak definitívne nevyriešilo otázku, či sú žalobcovia ako právni nástupcovia po pôvodnom žalobcovi niečo žalovanému dlžní alebo nie.

23. Nakoľko okresný súd opodstatnene zamietol žalobu z procesných dôvodov bez toho, aby sa bližšie zaoberal jej vecnou stránkou, neboli dôvodné odvolacie námietky žalobcov týkajúce sa nevykonania navrhnutých dôkazov, resp. nevykonania ich výsluchu. Odvolací súd zdôrazňuje, že ak bola žaloba žalobcov zamietnutá z dôvodu, že nebola prípustným právnym prostriedkom ochrany, bolo by úplne neúčelné a nadbytočné vykonať ďalšie dôkazy, keďže ani po ich vykonaní by sa nič na podstate podanej žaloby nezmenilo.

24. Odvolací súd preskúmal aj závislý výrok o trovách konania a dospel k záveru, že v danom prípade nebol daný dôvod na aplikáciu § 257 CSP, ako to žiadali žalobcovia. Rozhodnutie prvoinštančného súdu

je vecne správne aj vo výroku o náhrade trov konania. Odvolatelia nemali v spore úspech z dôvodu nesprávne podanej žaloby a teda sú povinní znášať následky svojho neúspechu vo forme povinnosti nahradiť v spore úspešnému žalovanému trovy konania.

25. Ust. § 257 CSP totiž predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zodpovednosti za zavinenie, kedy súd výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. To znamená, že súd nemusí zaviazať neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, hoc by ich inak mala znášať. Ide o právnu úpravu, ktorá umožňuje súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Je to výraz skutočnosti, že zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky situácie, ktoré sa v praxi môžu vyskytnúť a preto poskytuje súdu priestor na to, aby urobil za dosť spravodlivosti aj v prípadoch, že zákonné znenie riešenia otázky trov konania smeruje k inému výsledku. Aplikácia ust. § 257 CSP prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú inak naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dospeje k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré inak procesne úspešnej strane sporu náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý je potrebné v rozhodnutí náležite odôvodniť. Výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ale aj v okolnostiach na strane strán sporu.

26. V danom prípade podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že žalovaný podal svoju žalobu osem mesiacov po iniciovaní tohto konania neznamená žiaden dôvod hodný osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov tohto konania. Nie žalovaný podal túto určovaciu žalobu, ale pôvodný žalobca a ak sa neskôr žalovaný rozhodol podať žalobu na plnenie, iba realizoval svoje oprávnenie domáhať sa ochrany svojho práva na súde rovnako ako to prv urobil pôvodný žalobca. Čiže podľa odvolacieho súdu nebol daný dôvod na to, aby v tomto spore úspešnému žalovanému nebola priznaná náhrada trov konania.

27. Z uvedených dôvodov, keďže súd prvej inštancie správne vo veci rozhodol, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

28. O trovách odvolacieho konania sporových strán bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcov 1/ až 4/ bolo vyhodnotené ako nedôvodné, keďže ich odvolaniu nebolo vyhovené, nakoľko odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny. Z tohto dôvodu bol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania úspešnému žalovanému proti neúspešným odvolateľom v plnom rozsahu t. j. v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

29. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).